

RAÜL GARRIGASAIT | Escriptor i traductor. Presenta 'Els estranys' (Ed:1984)

“Les guerres carlines foren el malestar que provoca tota transformació social profunda”

Garrigasait (Solsona, 1979) és –tal com l’ha definit encertadament la periodista Montserrat Serra– d’aquells homes de lletres que, de tant en tant (més sovint del que sembla), dóna el país. Ha estat traductor de Nietzsche o

Bauman i és director de l’editorial Alpha. Va debutar com autor amb l’assaig *El gos*. *Els estranys* (Edicions de 1984) és una obra ambientada en la primera guerra carlina, a Solsona, a partir de la història d’un prussià, un home estrany, com el títol, que travessa el Pirineu per lluitar en favor dels Borbons. Aquesta setmana ha fet la presentació de la novel·la a casa seua, a Solsona.

Com va anar la presentació a casa seua, a Solsona?

El món imaginari de la novel·la i el lloc real d’on havia sortit es van retrobar feliçment. Va ser emocionant parlar amb gent que s’havia reconegut en els personatges i els paisatges del llibre.

Un jove prussià travessa els Pirineus el 1837 per lluitar a favor dels Borbons. Però tot es complica.

Un malentès el deixa clavat en una ciutat ruïnosa, mig cremada, plena de gent estrambòtica. I allà, gairebé sense moure’s del lloc, fa un viatge de descoberta. Viu una amistat única i una història de desig, té experiències sensuals que

desconeixia, els esquemes mentals que portava de Berlín se li esmicolen.

La novel·la s’articula en dos temps diferents. Hi ha una història breu ambientada en l’actualitat, escrita en primera persona: un traductor

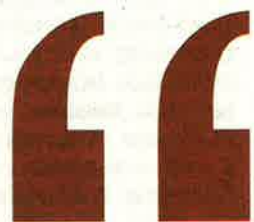
prova de traduir les memòries d’un prussià. Però aquesta història es converteix de seguida en el marc de l’altra, la història del 1837, que és el cos de la novel·la. Volia mantenir el punt de vista del present perquè, de fet, el que m’interessa no és el passat en si, sinó la mirada contemporània sobre el passat.

Per què diu que ‘Els estranys’ no és una novel·la històrica?

Perquè no té cap plantejament didàctic ni pretén ser una reconstrucció minuciosa del passat. A més, els protagonistes no són personatges històrics. En la novel·la, la història és una atmosfera, un seguit de conflictes ideològics; la resta és ficció.

Què van representar per a la història les guerres carlines?

Un enorme esclat de violència contra la creació de l’Estat modern. Una expressió dels malestars que provoca tota transformació social profunda. Una reacció contra la retòrica de la Il·lustració. Una ràbia que, de vegades, encara ens notem a dins.

El que més m’interessa no és el passat, sinó la mirada contemporània sobre els fets que van succeir

